

Klager, men dernæst kan det, enten af egen Drift eller paa Begæring af Ministeren, undersøge Ligningerne de forskellige Steder, hvor det maatte finde Anledning dertil, og synes det ikke, at disse Ligninger er tilfredsstillende, saa forhandler det derom med det paagældende Skatteraad, og hvis Resultatet af den Forhandling heller ikke er tilfredsstillende, kan det med Ministerens Billigelse enten delvis eller helt omgøre de paagældende Ligninger. Paa den Maade bliver Landsoverskatteraadet en Ligningsmyndighed, der kan træffe sine Afgørelser, uanset de oprindelige Ligningsmyndigheder og de Skatteraad, som senere har haft med Sagen at gøre. Det forekommer mig, at Landsoverskatteraadet undertiden har taget med noget haard Haand paa disse Forhold. I alt Fald er der ikke udelt Tilfredshed dermed. Der er blevet sagt om de almindelige Ligningsregler, som man følger, at de i i Grunden betyder en Fiasko for Indkomst- og Formueskatten, saaledes som den oprindelig var tænkt gennemført, og det er der noget i. Det var Mening, at en Mand skal betale af den Indtægt, han har, og hverken af mere eller af mindre. Men det kan man ikke være ganske sikker paa sker, naar man følger de Ligningsregler, som nu anvendes omkring i Landet, sanktionerede af Landsoverskatteraadet. Der gaar man ganske simpelt ud fra, hvad Formue en Mand har, og efter den betragter man hans Indtægt og hans Forbrug og kommer derved til, hvad han passende kan have i skattepligtig Indkomst, skønt det jo kommer an paa mange andre Ting end netop hans Formue. Og naar nu dertil kommer, at Formue jo for en stor Del hviler paa Ejendomsskylden, som er meget forskellig i de forskellige Egne, saa bliver det Ejendomsskyldvurderingen, der kommer til at bestemme hele Mandens Skat, Mandens Ejendomsskyld, Mandens Formueskat og Mandens Indkomstskat efter de Regler, Landsoverskatteraadet accepterer. Jeg tror ikke, at man skal fortabe sig alt for meget i Lovprisninger af det gode Resultat, der derved er opnaaet. Jeg tror, at det ikke altid er opnaaet paa den heldigste og mest forsvarlige Maade.

Der blev af det ærede Medlem talt om det efter hans Mening uholdbare i Resultatet af Finanslovbehandlingen, idet han mente, at man derved efterhaanden kom ind paa Udgifter, som vilde overstige vor Evne, og jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til det ærede Medlems

Opfattelse. Ogsaa jeg tror, at man her i dette Land giver alt for meget efter for Trangen til at bruge Penge, og ikke mindst gennem Finansloven. Der er blevet sagt til Forsvar for den usædvanlig høje Udgift paa dette Aars Finanslovforslag, at den for en Del skyldes Virkningen af tidligere Finanslove, og det maa erkendes, at naar man optager Nybevillinger, der strækker sig over flere Aar, vil den Bevilling, man har optaget paa et Aars Finanslov, gøre sig gældende ogsaa paa de følgende. Men det forekommer mig rigtignok, at saa meget mere Anledning er der til at være forsigtig med at begynde paa Nybevillinger, særlig i de gode Tider, naar man til disse Nybevillinger bruger alt, hvad der gaar ind, thi man kan se saa lyst paa Forholdene, som man vil, man ved dog, at alt i denne Verden gaar op og ned, og at der vil blive Tider, hvor Indtægterne flyder forholdsvis meget sparsommere end nu, og man kan da komme i betydelig Forlegenhed ved at skulle indfri de Løfter, man har givet ved at paabegynde meget kostbare Foranstaltninger paa et Aars Finanslov. Det synes imidlertid ikke, at Folketingets Finansudvalg har lært af vore forudgaaende finansielle Vanskeligheder det, jeg mener, det burde have lært. Man siger ellers, at af Skade bliver man klog om end ikke rig; jeg er bange for, at man her i dette Land hverken bliver klog eller rig af den Skade, man har været udsat for.

Men er det saa, at Folketingets Finansudvalg ikke kan taale at se Penge, som der er blevet sagt, men *skal* give dem ud, saa snart de er der eller menes at være der, saa forekommer det mig, at der er saa meget større Pligt for den højtærede Finansminister til at holde igen. For den nuværende Finansminister, der ved forskellige Lejligheder har ladet forstaa, at han just ikke betragtede sig som nogen varig Kassemester her i Landet, men nærmest betragtede det som et Slags Intermezzo, at han er blevet Styret af Kassen, synes jeg, der vilde have været særlig Anledning til at være forsigtig, for at man ikke senere skal komme i Forlegenhed som Følge af den Finanslovbehandling, der har fundet Sted i Aar.

Der blev af det ærede Medlem, som talte før mig, nævnt mange Ting, der godtgør, at Udgifterne ikke har Tendens til at gaa nedad i de kommende Aar, men at vi maa være beredte paa meget stærkt stigende Udgifter. Det ærede Medlem